

straks vaagnet ved Lyden af Torbens Stemme, havde ogsaa en Tid siddet oprejst i Sengen og lyttet; men Ordene var løbet sammen for hende, og hun havde hurtigt opgivet at faa noget at vide om, hvad der foregik dernede i Stuen. Hun laa nu med en Haand over Panden og var til Gengæld anspændt opmærksom for, hvad der foregik inde i hende selv; og det næsten forfærdede hende at mærke, at der ikke længer var mindste Rest af Kærlighed tilbage i hendes Hjerte. Torben Dihmer var bleven hende saa ligegyldig, som om hun aldrig havde kendt ham.

Havde der mon nogensinde eksisteret et Menneskevæsen af samme Slags som hun? — spurgte hun sig selv. Og hvordan var det i saa Fald gaaet det tilsidst?

Da hun nu hørte ham gaa, tænkte hun blot: »Nu veed han det altsaa!« — Hun rørte sig ikke, vendte bare Hovedet om efter Lyden og fulgte hans Skridt med en halvt skamfuld, halvt højtidelig Følelse af at følge sin døde Kærlighed til Jorden. Først i det Øjeblik, da de forsvandt — for bestandig forsvandt — løb hendes Hjerte fuldt; og hun sendte ham i Tankerne et taknemligt Farvel.

Pludselig gik det op for hende, at Moderen maatte have fulgt ham til Byen. Hun havde ikke hørt hende komme tilbage fra Havelaagen. Og da rejste